

8323

Bibl. Jag

IV

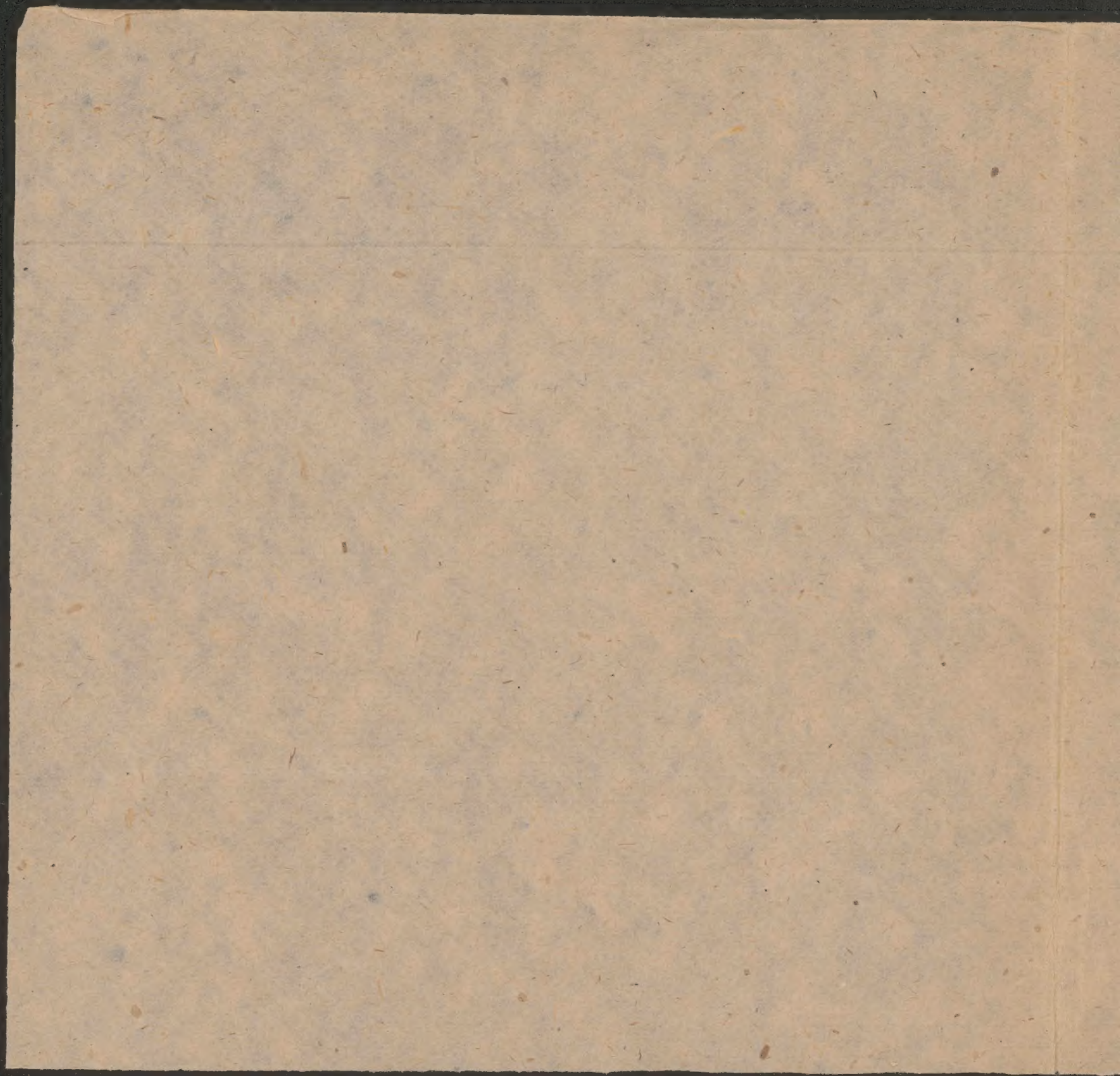
8323

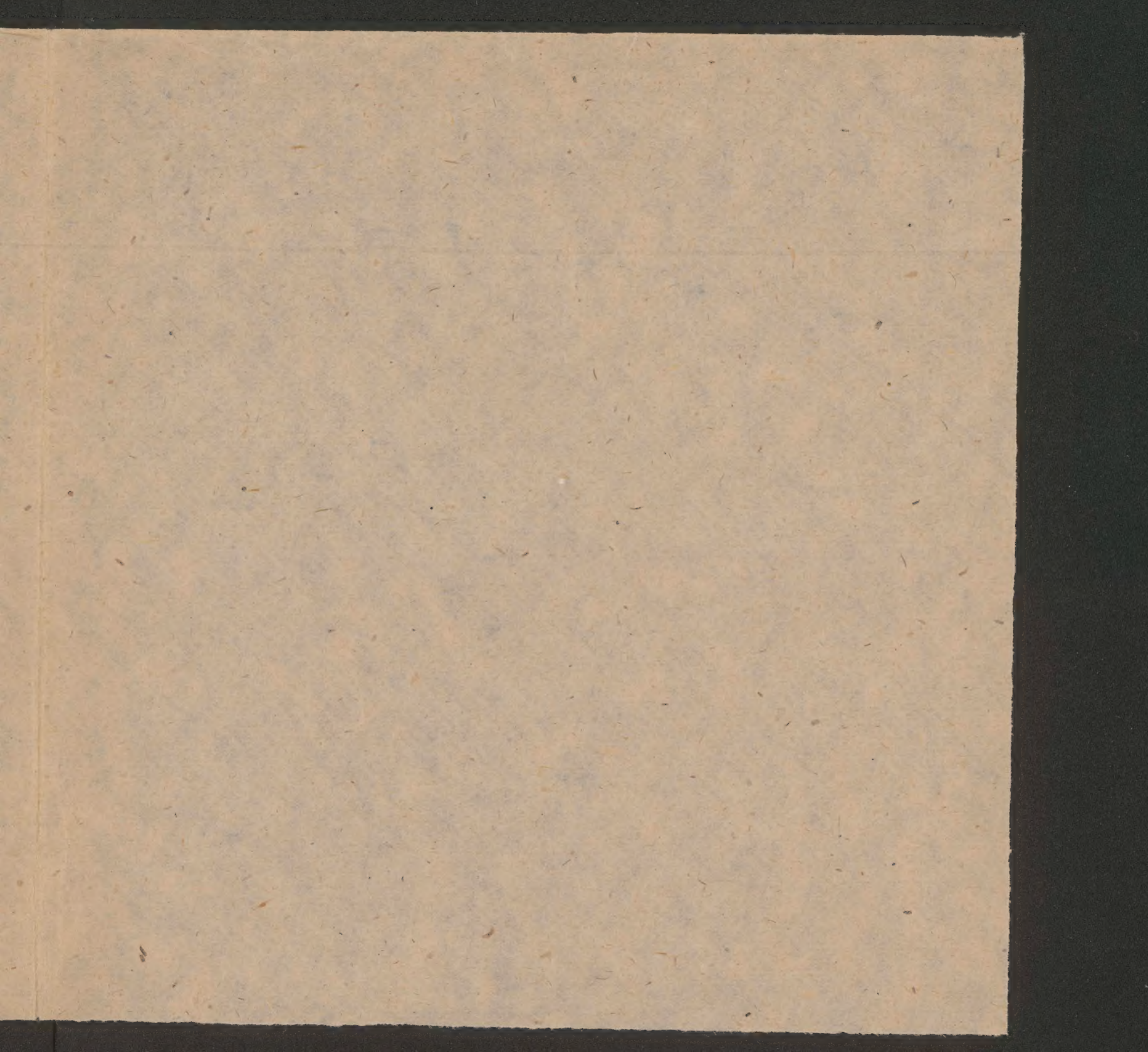
IV

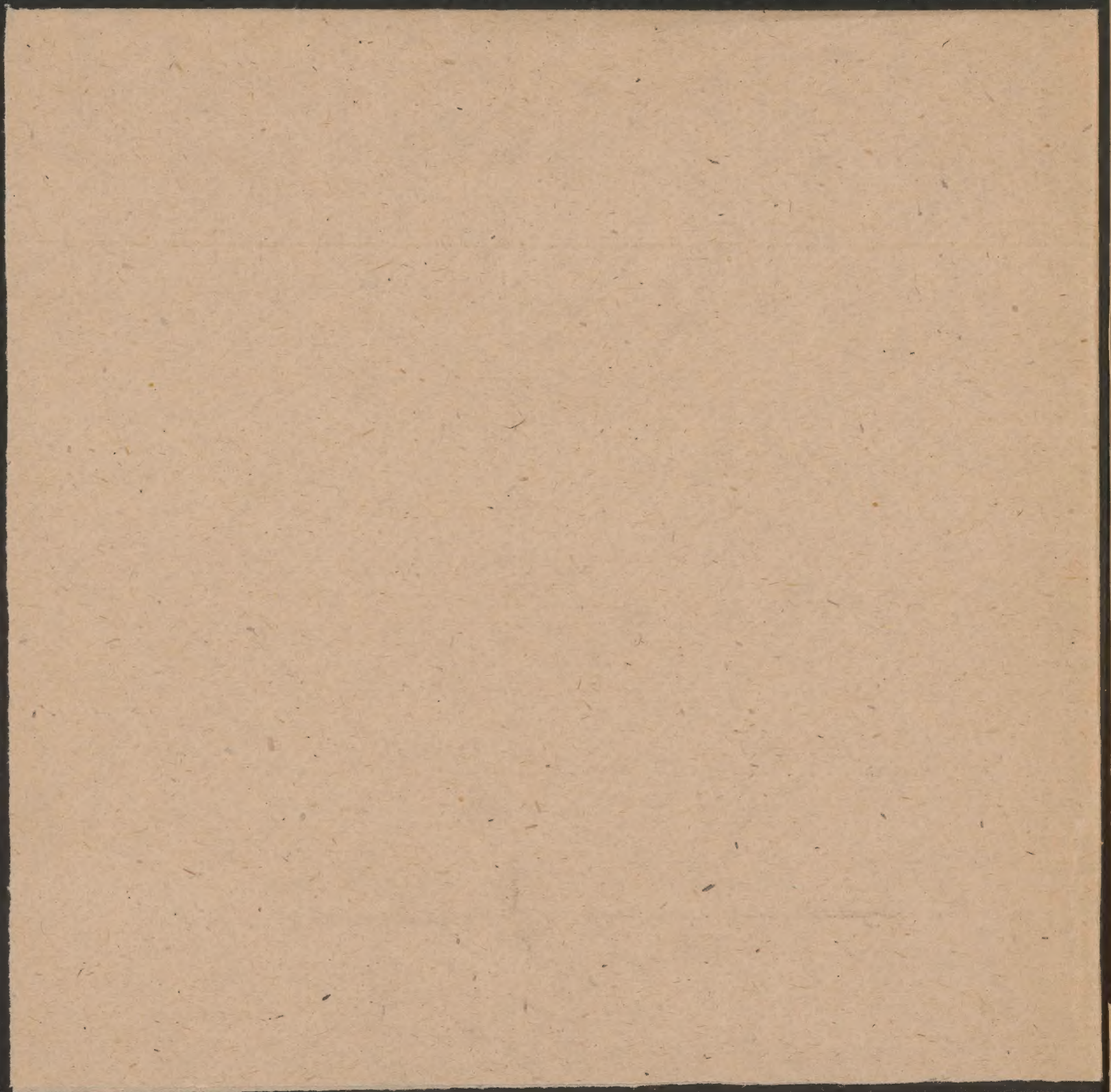
Pawlicki Stefan

" Nauka Schopenhauera o czworakiej
przyczynie - Excerpta."

R. 1865.

8323

Vauka Sproenhauera

dworakić przegrznie.

in Interlaken in Szwajcaryi

in lene in 1865

11

S
po
o
e
2
h
n
i
/

1.

Świat jest wyobrażeniem mojem, może każdy człowiek o sobie powiedzieć - lecz ta sama prawda tyż się każdy istoty, obdarzonej intelektem, a zatem każdego zwierzęcia. W człowieku tylko prawda ta dochodzi do samowiedzy.

Nie znamy słonca, ni ziemi - znamy tylko oko, które widzi słońce, znamy rękę, która dotyka się ziemi.

Wszystko, co intelekt sobie przedstawia, wyobraża jest jego obiektem - jest to prawda a priori, która nie potrzebuje żadnego dowodu - skoro by intelekt przestał wyobrażać sobie obiekta, nie istniały by dla niego niczyj. Świat cały, z czasem całym i z przestrzenią całą istnieje o tyle, o ile subiekt, którego jest wyobrażeniem.

Jest to jednak tylko pojmowanie jednostronne: świat istnieje w intelekcie, ale prócz tego, jest jeszcze więcej, jest wola. Każdy z nas może powiedzieć: świat cały, to myśl moja - ale również upomniemy powiedzieć: świat cały to wola moja. Wola moja i myśl moja razem tworzą ten świat.

Subiektem jest każda istota, obdarzona myślami, opośredniczenia myśli schodzą się i skradają się w intelekt.

Subiekt postrzega a jako taki nie może być postrzeganym - on jest niezmiennym warunkiem obiektów - światu - obiektem może być każdy intelekt o tyle, o ile nie obiektem. Muska jest przede nami niezachwiana, jest obiektem dla nas, ale myślny dla niej również obiektem, w której ona subiektem - myślny opośredniczeniem tego subiektu. -

Wszystkie obiekty obracają się w czasie i przestrzeni
tylko subiekty stoi po raz teni formami intelektualnymi
a zatem nie podlega im tego także ani mnogości
ani jednolitości. —

2. Działanie dostatecznej przyczyny.

Przy każdym umietywnym postanowieniu się powinności
się kierować dwoma prawidłami.

Pierwsze jest prawo homogeneitatis, a drugie prawo
specyfikacji.

Prawo homogeneitatis wykazuje podobieństwo rzeczy:
podług niego układamy gatunki, gatunki taryny
i rody, rody i rodu — a następnie dochodząc
do jednego istotnego pojęcia, które obejmuje
wszystkie inne.

Prawo specyfikacji ma nas rozróżniać pojedyncze
istoty, grupy, które podnieść zostają pod jedną
wyższą kategorią, my nas: *entium varietates*
non temere esse minuendas.

Drugie to prawo, przedbanie postać przy posta-
nowieniu się do zdania o dostatecznej przyczynie
Sporoby bowiem, którymi dochodząc do pojęcia
którymi dochodząc do pojęcia rzeczy — wcale
którymi myślimy, są różne.

Każdym z wykazań przedbanie.

Teżli wykazemy, że różnymi sposobami dochodząc
do konieczności poznawania przyczyny,
będzie i konieczności, z którą z przyczyną tej
są wyrokować wózem o skutku jej, nie jed-
nak różnorodna.

Względnie do przedstawienia sobie intelekt - stoi u początku
różnych rodzajów, który a priori można oznaczyć.

Nie samodzielnego lub niezależnego - nie pojedynczego
lub odwołanego nie może postać dla nas obiektem -
Zupełnie ten wewnętrzny i zewnętrzny obiektem wyraża
stanie o dotychczasowej przynależności.

Obiekty rozpadają się na, który dzieli.

Stanie o dotychczasowej formie obywateli się wie
także w różnych różnych formach. -

4. Pierwszy rodzaj obywateli

obejmujące wyobrażenia dotykające (anachronizacja), zupełnie
empiryczne - Są myślnymi moce do ujęcia w
przeistotowania do porządku abstrakcyjnych; są
zwykle, ponieważ w nich widzi się i forma
i treść razem stającą się nas porównaniem.

W empirycznym, ponieważ nie wynika z, "kiedy
myśli, lecz ponieważ swój i myśli i umówi naszym
umysłom; i niekiedy widać, że nasze, a -
to nasze umysłowe by istnieć i pojawiać
o swojej ~~przeistotowania~~ rzeczywistości - nasze
i sta się do empirycznego ponieważ potęgą
między sobą, potęgą praca przetrwania, czasem i praca
causalitatis stanowią, w kompleksie bez końca
i bez początku, który powstaje empirycznym
wzajemności.

Wypowiedzenie to wyobrażenie jest nie o formach czasu
i przestrzeni i w tych dwóch rzeczach one istnieją
Realności sągółko powstaje tylko przez potężenie
świata czasu i przestrzeni; potężenie to jest światem
mimoże światu istnieją potem tylko dla niego.

Subjekt potężaje tylko przez myślenie wewnętrzny, gdyż
myślenie wewnętrzne jest dla myślenia wewnę-
trznego, i wyobrażenia jego drugi raz spotykając
się przez myślenie wewnętrzne.

Jeżeli więc to wyobrażenie myślenia wewnętrznego,
mając bezpośrednie być subiektem przygotowania
może się do tego stać pod formą myślenia wewnętrznego
d. j. czasu.

Wyobrażenia są nam bezpośrednie (przygotowanie)
obecne, ale nie tylko stają się one realnością empiryczną,
której doświadczenia sągółko przez potężenie czasu
i przestrzeni - lecz nie przez jego formowanie
wyobrażeniami myślenia wewnętrznego, w czasie
i w przestrzeni są punktem dwóch wchodzących
się, ostala, myślenie się ^{o siebie} ~~z siebie~~ czasu - d. j.
w ob. teraźniejszości.

Wskazaniem, by wyobrażenie tej klasy było
bezporednie nam przygotowane - jest ich upłyś
kawałkami na myślenie nasze, na które nasze
które samo należy do ^{świata} ~~świata~~ tych przedmiotów
a potem ich przygotowanie ich potęża.

Powinno być subiekt, potęgą prawa logika rozstrzygnięcia
i prawy trójnego nie może zostać przy jednym wyobra-
żeniu - a kilka ^{przedmiotów} ~~przedmiotów~~ i samych sobie słów
nie może istnieć nie może, każde wyobrażenie jakie
następuje, to jest, to jest nowemu.

5. Złanie o wyrażeniu przyczynie
stanu iś regos.

W tym pierwszym stanie o przedmiotach, ^(subiektywnych) ~~istniejących~~
zadanie one, potęgą stwierdzenia pytania iś: jakie
prawo causalitatis, prawo zadania o rozstrzygnięciu
przyczynie stanu iś, principium rationalis suffi-
cientis fieri.

Cały opór empirycznej realności przedstawia
wzrost stwierdzenia, opór zmiennych iś.

Stwierdzenie to następuje po sobie w czasie - a przyczyna
iś to między sobą sta:

Każdy nowy stwierdzenie jednego lub innych przedmiotów
jest następowaniem nierozdzielnie po innym stwierdzeniu,
które minął: gdyby nie był przezminął, nie był
drugi po nim nastąpił.

Pierwszy stwierdzenie dwóch stwierdzeń jest przyczyna,
drugi skutek.

Następowanie jednego stwierdzenia po drugim jest,
zmienną.

Prawo causalitatis odnosi iś tylko do zmiennych.

Każdy skutek jest zmienną, która pojawia
następuje w przejściu czasu, nie można nastąpić
poprzedzając portata przez inną zmienną, która

ta się przyczyna jest; ta sama przyczyna może
stać się jest innej minionej przyczyny, a zatem
skutkiem jakiej przyczyny, itp. d.

Tę to przyczynę przyczyn, z których wynika i skutkiem
jest; ta przyczyna ten nie ma przyczyny.

Stwierdzić, który przyczyna nowego stworzenia, zawsze
w sobie posiada liść wznoszący się, stworzenia -
jednakże nie jeden lub kilka ^{tych} stworzeń się
przyczyna nowego stworzenia - ten wyjątki
mimo, czyli stwierdzić, który two stworzenia.

Nigdy nie można jeden obiekt nazwać przyczyną,
drugi obiekt.

Obiektu bowiem proste formy i ~~przez~~ przyczyn
miejsc, podpadających pod przyczynę, powodując je
materie.

Materia nigdy nie ginie ani nigdy nie powstaje.
lex causalitatis odnosi się wyłącznie do przyczyn
i materia do powstania i trwania stworzenia
w czasie, a wtedy konieczny powrót się przyczyn,
pożyczących skutkiem. a ich konieczny powrót
nigdy sobą powrót się następuje.

causa prima jest tak jak causa sui, contradictio in
absurdo.

Nie można sobie wyobrazić końca przetrwania, ani
powrotu pierwszego stanu - również nie można sobie
wyobrazić pierwszej przyczyny.

Każda przyczyna przyczyn jest, wyjątki, powrót
z innej przyczyny, jej poprzedzających - a przyczyn to

regresu aż do infinitum.

Właśnie sobie samet pierwszego stopnia materji wy-
obrazuje, z którego, powiada już sam Sulej nie istnie-
jącego następuje następny. Bo gdyby sam powrót
z pierwszego stopnia ten był przyczyną następnych
następnych, powiada on, istnieć tam dawno już
do pierwszego, a nie później nastaje.

Teraz zaś pierwszy stopień jest "po urzecz." ^{przyczyna}
Sąpieroż stat zię traktującym podług prawa cause-
litas, innemu Konwencie w owym czasie co-
municu go, by kaniował swego letargu.

Skoro zaś coś pocięto go, nawa pocięty zię
o przyczynę tej przyczyny - i potajem-
nie coś pocięty zię do infinitum

6. Dwa wypiski z tego zdania.

One, będąc uparte na owym zdaniu - zawierają prawdy
a priori która nie potrzebuje dowodów. Są one:

1) gwałtowne substancje

2) trwałe substancje.

Pierwsza z tych dwóch praw powiada, że kiedy stopień
jakiegoś ciała, czy to stało ~~opracuje~~ niezmienności
czy stało powracania - po chwili stało takimi trwałymi
powstanku, bez przemiany do przetrwania. Należy
i trwały zaś niezmienności, czyli nad ~~stało~~
nie upływało nowa jaka przyczyna.

Druga prawda opiera się również na materji
Przez causalitatis tylko do stopnia różnorodnych

ostat chosi iŝ, niŝy do iŝtienia tego, co powstawa z tych
wzajemnych zmian, do materji, która teŝ narodziła, zstąpiła,
by odnawiać, i dla niej nieustannie w powstawaniu i zagłady.
Substancja taŝa niezła, nie może powstać i zginąć,
ilość substancji jakże niezmiennie jest w świecie niŝy
nie powstaje iŝ i nie zniknie, nie zmienia.

Przemyŝy taŝy nie jest przedmiotem, a posteriori, przez empirję,
lecz jest przedmiotem, a priori.

Wszystkie zmiany przynależą do nieskończonego szeregu
przyczyn i skutków: jest tylko raz, nie przyczyna
lecz następstwo iŝ przyczyn i skutków: materia i substancja,
materia dla tego, że istnieje na niej istnienie,
iŝ wszystkie te zmiany, sama jest nie przyczyna
przyczyn tych zmian.

Ŭsta natura, na pomiar której istnieją wszystkie
przyczyny, która po se wszelkie zmiany, po se nasza
wielkość: one same iŝ i wielkość, wielkość,
nie jest wyprzedzane, same gotowe do istnienia
które tylko przyczyną prawa naturalnego iŝ
zwiększają.

Przyczyna, jak i skutek jej, same iŝ przyczyna
obracania, jednorodną zmianą: Ŭsta natura jest
nieśmiertelnością, nie zmiennością, same iŝ wielkość
istnienia.

Przemyŝy, przyczyną którego obracania iŝ Ŭsta natura,
po se same przyczyna i skutek, jest przyczyną natury.

Ŭsta natura nie może być przyczyną, nie może
mieć przyczyn - ona jest jakościowo doskonała, nie
względnie jest do fizyki, lecz do metafizyki.

7. Trzy formy przyczyn.

Przyczyna kausalna, kierowana wielkimi zmianami sfery
iż w naturze pod trzema różnymi formami:
jako przyczyna, podmiot, poród

Te trzy formy kausalności stanowią różnice zasadnicze
i stają się między sobą wzajemnie, rosnąc,
zwiększając (stwierdzenie).

Przyczyna porusza się sama skutki w świecie nieor-
ganicznym, wyciska i obiera, któreś z nich
iż mechanika, fizyka, chemia.

Podmiot jest to: sprężyna i odpieranie siebie
same, do pracy, je sfery jak (przyczyna)
bardziej zmiany, która również wielka, jak to, która
wywołuje (skutki).

Poród kieruje się formą organizmów biologicznych
iż woli i uczy się, vegetatywna, żywa, biologiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna

Poród kieruje się formą organizmów biologicznych
iż woli i uczy się, vegetatywna, żywa, biologiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna

Stwierdzenie, kierowanie, kierowanie, kierowanie
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna

Stwierdzenie, kierowanie, kierowanie, kierowanie
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna
iż woli i uczy się, żywa, biologiczna, dynamiczna

staniej istoty, o których pisał w.

Interrogium vergetus to, in pomeis.

Powód ~~potrzeby~~ ^{potrzeby} wytywa! krótko tylko, dłuższe tylko,
albowiem nasypała on. ~~jego nie stał się jedynym~~
wale nie palenia jest ^{tragedii} ~~jego~~ trwania, od bóstwa
przedmiotu i t. d.

Towar potrzebny być tylko przy prosi intencji,
 dla niego swoje myślenie, fizyczne i duchowe -
 a swoje na to powołaj.

Nasledstvo porodu rojnice konice, jak skatki
 své přiznají porozeny.

Intellektuālais priekšmats tikko pabeigta, abpusēji tiks
konstatēti.

Fabelekt pto mche podroiny : pornye prir mity
i prir abstrakcyjne, ktore nie sly pryzmaty do to-
wianejpraci - on, ma wozem.

[illegible]

Možnost voly pascy, je pascen stovick u pascy
 uanc moie Iva v'ise, ~~u~~ie pascine solie pascine
 uaz
 To jest albertum.

narzecz subiektywny - a potem powiem, dlaczego narzecz
subiektywny to jest narzecz i tam ma drugi istotnie

13

tworzenie to nie jest subiektywnym, jest i subiektywnym.

Otwór.

Wzrost narzecz jest zawsze bardzo stabilny,
niezmienny; wzrost to nawet nie jest stały
najbardziej narzecz powstanie zawsze narzeczem
lokalnym, specyficznym, uprzednio przygotowanym
miejscem odrzucenia - ale zawsze powstanie narzeczem
objektowym i nie ma nic w sobie takiego
specyficznego.

Narzecz bowiem, karłowate narzecz jest to
narzecz, objawiające się w rozwoju organizmów
pod skórą, a potem nie ma nic w sobie
co by wskazywało na coś po za skórą, ^{zewnętrzne narzecz} (objaw).

Narzecz to, wzrost to, może być i nie być
może być i nie być, istotnie to jest, jak
wzrost nie jest, narzecz - ale nie ma
w sobie obiektowego.

Wzrost to jest zawsze subiektywnym jest;
amaryn wzrost to jest, może nam się tylko
uprzedzić pod formą rozwoju narzeczowego
i. p. narzecz.

Dopiero wzrost - funkcja narzecz i nie
konieczny wzrost - jest zawsze ~~specyficznym~~
być narzeczem; dopiero jest i jest, różnej formy
wzrostu narzecz - i. p. prawa causalitatis -
wzrost narzecz ^{przebiega} następuje ^{przebiega} narzeczem;
subiektywne wzrost staje się obiektowym
specyficznym.

Przedtem bowiem zapomnę formy na wyrażenie
~~go~~ istnienia - który posiada a priori, przed
 wszelką empiryą - bo ta dąga jeszcze nie post-
 unając wyrażenie one, którego było. Zostało
złudzeniem (wyraz ten on sam tylko rozumie)
który poprzedziła konieczność przegrupowania.

Wtedy Korynsta w owej formie myśla rozumniejszego
 która także w moim sercu na dyspozycji
 jego, Korynsta przestrzeni, by przegrupa-
 owy skutku umieszczać rozumienia organizmów
 istniejących.

Przez to dopiero powstaje wyobrażenie o jakichś
 "pewnościach", którego możliwemu możliwemu jest
 tylko w przestrzeni; wyobrażenie wyisto-
 wiających one staje się podstawą wyobra-
 żenia empirycznego.

W operacjach rozumienia nie używa się za-
 pomocą abstrakcyjnej refleksji, zapomocą
 istoty i pojęć - lecz tylko zapomocą bez-
 pośredniej intencji.

Tylko przez te operacje, tylko w rozumieniu
 i stała się ~~ten~~ aktywna się do hand-
 lujących, realny, wyprzedzający przestrzeń
 w tych kierunkach (normach), zmieniający
 się w razie postępu tego samego prawa
 uwaladności, poruszający się w przestrzeni.
 Zostaje więc dopiero musi stworzyć ten
 świat obiektywny - bynajmniej już nie
 może być ten, jaki istnieje będzie gotowy
 przez myśli i przez otwory ich organów.

przebiegi nie, jakby przedawiska, idą z tego.

Chęć nie może nie dostarczyć, jak material, który intelektual na pomocą innych form wrażeń, przestrzeni, causalitatis przebiega w obiektywne pojęcie świata i jest, uprzed-
kowanego potęgą statycznych pomiarów.

Nawet empiryczne empiryczne speculacyjne jest
wzrost intelektualnym.

Speculacyjne obiektywne powstaje w istocie tylko
na pomocą dwóch myślicieli: i obiektywne i ob-
iektywne to dostarczyć wzajemności pojęć i myślicieli
do swojej wewnętrznej formy, świata poznawczego.

Droga ta, na której się porusza obiektywne i ob-
iektywne pod kierownictwem rozumu - obiektywne ob-
iektywne. pojęć i myślicieli i jest, ich formy, ich ob-
iektywne i obiektywne jest w supponowaniu.

To dostarczenie rozumu powstaje się w istocie w
istocie i nie nawet w najniższym poziomie.

Rozum jest najniższym, jest, rozum najniższy
Empiryczne.

Empiryczne speculacyjne jest wzrost tylko i jest
rozumu, którego myśliciel, w wrażliwości i wra-
żliwości, obiektywne i obiektywne. Ale w istocie
speculacyjne jest ^{empiryczne} na ten sposób, że
i obiektywne i obiektywne, którego obiektywne
przechodzi do myślicieli - i myśliciel i obiektywne
przebiega przedawiska na jego obiektywne i obiektywne.
By to wzrost intelektualny, prawe i obiektywne
a priori prawo causalitatis.

Говорю то jest pierwowym warunkiem empirycznego
sportowienia, nie moze wzroz byc wzropaniem sem-
pijki, skoro jest jego poprzednikiem.

Pracownik empiryczny sportowca
jest człowiekiem, którego brzoza myślowa organy,
jest pełną subiektywności, wybierając się między
organami.

je wrócenia pomyśle przypisy, je powstała
w składowi jakiejś s' przypisy, rekonstrukcji, nie ma
w m. ^{stwierdzenia} ~~całkowicie~~ m. je nie nie może wspólne ni
podstawy, p. owe przypisy.

Ale nawet over przypuszczenie, że mają, jakżeś prz-
 wyższe konstrukcy, położa na gruncie faktów
 które powstały w nas, w obzgu namien, które
 takim nie mniej subiektywnem jest, od
 mego wyrażenia.

Pracę pierwszą warunek wielkiej zmiany,
na którego się prawnie kwalifikacji i innych
miejscach było 'rozprawy', jest forma rozprawy
rozprawy rozprawy.

Priestereed, ber'itirij' mit meine pader' poryzj
amirivir' peraztore naos, jest forma subjektivn
inkele-ktu.

wynytkie niegò składowiki czepierzących spo-
strzeżeń są u nas; wśród nich nie ma ani
jednego, który by aspirował na jakieś funkcje
władzowne o rzeczy publiczne i ich interesach
względnie od nas.

Materiya povremny to, so porozkaje p oratizy
adekvatsiy p nish forme i spetsifne it

staności - materia więc w wypadkach orzeczeń jest
jedną i tą samą.

Ale formy owe i staności, z którychśś wyzali
ciła wyzali, są tylko staności i i specyficzną
specyficzną orzeczeń na przyjętych - orzeczeń
Orzeczenia staności to ciła i ciła orzeczeń.

Żeby więc odejmiemy ten sposób orzeczeń - pożyte
sama ciła orzeczeń - sama orzeczeń, causalitas
sama, obiektywnie pomysłowa - a więc orzeczeń
nawet intelektu, obwar. je powstrzymuje jego funkcji.
Materia więc sama causalitas, a ciła jej
Orzeczenia w orzeczeń (bawarstwo).

Czysta materia ~~patem~~ nie może być spotrzeźniona,
tylko pomysłowa, ona brzożniwa się przy
kardziej nierzeczywistości.

Materia jest obiektywnym korelatem orzeczeń
orzeczeń; jest causalitas bawarstwo i nie
orzeczeń - a orzeczeń orzeczeń jest tylko bawarstwo
pomociem pomysłowej i staności i nie orzeczeń.

Prawo causalitatis nie da się postawić do materji:
ona nie powstaje, nie ginie, ona jest i trwa.

Wielka bawarstwo orzeczeń aktywności - formam
et qualitatam - t.j. wielkie powstanie i wielka
reguła - orzeczeń się tylko postawia prawa causa-
litas, materia pas. je to sama causalitas sama,
obiektywnie przedstawiona, patem nie może
Orzeczenia, która jest, postawia do siebie samej
patem orzeczeń orzeczeń, orzeczeń orzeczeń.

Te orzeczenia nie możemy więc orzeczeń (do orzeczeń)
istoty, istoty orzeczeń orzeczeń, nierozdzielnie orzeczeń

Właściwa różnica między powierzeniem a intencjonalnym polega na tem, że intencjonalność ma jedną klasę wyobrażeń: myśli; zaś to pojęcie myśli wyobrażenia abstrakcyjne odjęte z wyobrażeń pierwotnych, opartych na samém postrzeganiu.

Ma tego pierwszego nie mówić, nie śnić się.

Ma tego być wielkimi i małymi myślowymi, których nie ma myśli powierzać.

Albowiem przez abstrakcyjne wyobrażenia owe stają się ^{przejawiają} powodem (motivation) innym.

Wzrost powierzenia i w myślowym utwierdzeniu państwa sama konieczność, co do utwierdzenia państwa: ~~utwierdzenie~~ myśli (jakie skutki) od powodu innego. Zwiększeniem jednak powodów, tylko przedmioty podpadające pod powody jego.

Całkowitem powodów myśli, za pomocą których może powierzać się za tym lub innym powodem, za pomocą myśli. Opiera on z postanowieniem, z zastanowieniem, postaw planu pierwszego, postaw myślowych powodów, z porównaniem z innymi itd. Te abstrakcyjne ^{wyobrażenia} powierzenia, które nas przez różnicę od powierzać - nazywają się pojęciami - powierzenia karze i innych pojęć - obejmując myślowe lub myślowe i innych pierwotnych wyobrażeń.

Owe wyobrażenia nierozwinięte rozkładają abstrakcyjne, powierzenia utwierdzenia lub relacje, są. Powierzenia utwierdzenia nierozwinięte możemy sobie pomysłować,

Finowa, jak własne rozumienie pojęć, nie
 są właściwie pojęciami.
 Zwróćta nie mają ^{wyobrażeń} abstrakcyjnych - pojęć - ratem
 i mowy nie mają ani nie rozumieją, takowej: tylko
 imiona własne rozumieją.

Ten sam brach pojęć i mowy porównania zwróćta imieniu.

11. Kształt, wyrażenie, a nie pojęcie.

Pojęciem tutaj jest wyrażenie. Wyrażenie, jak
 materialnym pojęciem wyobrażeniem: i, stopa do
 nich może być takiemu doznaniu, ^{z jakimi} formaty algebrami
 do operacji myśli i arytmetycznej wyrażonej, z której
 wyrażonej - tak jak logarytmów do wyrażonej liczby.
 Zatem jest wyrażenie się pojęciami, gdy one obecne
 inną są - myśli, refleksji.

Wyrażenie refleksji przystępne, której porównaniem
 jest powierzenie.

W wyrażeniu, to wyrażenie, w którym jest sama
 może być przystępne, nie refleksji, jest przystępne
 wyrażeniu, jego adiacją, to jest wyrażenie i powierzenie.

Pojęcie są właściwym materialnym nank, których
 ostatek, a to jest, jak pojęcie wyrażonej,
 redukacji - przez ogół. To może być jest przez
 Dicitur de omni et nullo - a to może być
 istnienie pojęć.

Drugo jest jak w tym kadołku, w tym istnienie
 Adferre.

12. Zastępowanie pojęć.

Zupełniem wami, odcieniem od pojęcia jest fantasma,
 jest to wyobrażenie wyrażenia, wyrażenie a nie pojęcie,
 a jednak nie wyrażenie przez wyrażenie, jak to wyrażenie
 do wyrażenia.

Fantasma może wam reprezentować pojęcie. -

duży się to, iż wyobrażenie opowiadane, którego po-
wstało pojęcie - nie chcemy a to tak, by odpowiadało
temu pojęciu. To prawie niemożliwe: n.p. pojęcie
"pies, kolor, trojkat, linba" nie możemy wyobrazić
sobie pomyslowo. Wtedy wywołujemy fantasma jakiegoś
pewnego psa i t.d.
Faktak fantasma to nigdy nie będzie zupełnie od-
powiadające pojęciu. -

12. Platonizm myślenia.

Wielkie myślenie - w ogólnym znaczeniu umysłowej
czynności - potrzebuje albo słów albo obrazów fan-
tazji, inaczej nie ma podstawy. Obcywa nam
nie są potrzebne, chorzą się na wzajem często
wypierają.

Myślenie czyste, abstrakcyjne, odbywające się za-
pomoczą słów - jest albo czyste myślenie i obce
się wyrażanie na tem polu.

albo przechodzi na pole wyobrażeń umysłowych,
aby to, co przez empiryę (dane jest) i przez
umysłowy rozumowanie - aby to potęgować z pojęciami
abstrakcyjnymi, wyrażać pomysłami i tak
dalej je powiłać i intoni.

Tak myślenie matematyczne albo do pojedynczej
równy pojęcia lub reguły, pod której należą
się podlegające.

albo do danego pojęcia, do danej reguły archimedes
pojedynczego wyrażenia, na którym się one opierają.
Jeżeli w takim myśleniu narzany sądem, droga
jego będzie

w pierwszym razie refleksyjny,
w drugim razie podsumujący.

Wypowiedzenie może opierać się na drugim wypowiedzeniu: prawdziwość jego zależy od tego, czy wypowiedzenie, na którym się opiera, jest prawdziwe, czy też fałszywe. Wypowiedzenie, na którym się opiera, to wypowiedzenie prawdziwe.

Wypowiedzenie może opierać się na drugim wypowiedzeniu: prawdziwość jego zależy od tego, czy wypowiedzenie, na którym się opiera, jest prawdziwe, czy też fałszywe. Wypowiedzenie, na którym się opiera, to wypowiedzenie prawdziwe.

Chociaż jedno wypowiedzenie może być prawdziwe, poprzeczenie jego może być fałszywe. To dwa wypowiedzenia między sobą: 1) albo wzajemnie wykluczające się, albo 2) lub jedno prawdziwe, a drugie fałszywe, lub jedno fałszywe, a drugie prawdziwe. Wypowiedzenie, na którym się opiera, to wypowiedzenie prawdziwe.

Operacja, która prowadzi do wniosku, to wnioskowanie.

Wniosek powstaje albo przez przeciwstawienie albo przez podsumowanie podjęte.

Wniosek prawdziwy jest wypowiedzeniem, które jest prawdziwe, a jego poprzednik jest fałszywy.

Wniosek fałszywy jest wypowiedzeniem, które jest fałszywe, a jego poprzednik jest prawdziwy. Wniosek prawdziwy jest wypowiedzeniem, które jest prawdziwe, a jego poprzednik jest fałszywy.

Wniosek prawdziwy jest wypowiedzeniem, które jest prawdziwe, a jego poprzednik jest fałszywy. Wniosek fałszywy jest wypowiedzeniem, które jest fałszywe, a jego poprzednik jest prawdziwy.

Syllogizm to forma rozumowania, w której z dwóch prawdziwych wypowiedzeń wynika prawdziwe wypowiedzenie. Wniosek prawdziwy jest wypowiedzeniem, które jest prawdziwe, a jego poprzednik jest fałszywy.

Wyobrażenie pierwej klasy, a potem spostrzeżenie
 myślowe, może stać się ugruntowaniem wyobrażenia:
 stały panować takowe bzdury prawdy materialnej (ze-
 wzięte) i bzdury to ugruntowanie prawdy empiry-
 cznego wyobrażenia to opiera się bezpośrednio na do-
 świadczeniu (empirji).

Wyobrażenie ~~nie~~ myśli w sobie prawdy materialnej
 anacy, są pojęcia tego tak między sobą są potę-
 acie, wzięte, określone, jakiego wyobrażenia tego
 wyobrażenia, na których się ono opiera.

Ponieważ to jest bezpośredniem badaniem sądu.

17. Pravdivost' transcendentalna.

formy, napływające do uwiadomości i bezwarunkowej
 przygotowania, na pomysł który spotrzebowanie
 je porównujemy, są warunkiem możebności wszelkiej
 empirji i, jako takie mogą być podstawą wy-
 rażenia, które będzie syntetycznem a priori.
 Ponieważ zaś wyobrażenie takie posiadać musi
 w sobie prawdy materialnej, to transcendentalna
 jest, ponieważ wyobrażenia takie nie tylko na
 empirji polegać lecz na warunkach, w nich
 są wyobrażenia, bez których wszelka empirja
 byłaby niemożliwą.

Albowiem, jest ono ten samem oznaczenie, ujem-
 empirja: a to albo formami samej przestrzeni
 a priori nam danymi albo prawem causalitatis
 również a priori nam danem.

Przykład: dwie linie proste nie obejmują przestrzeni.
 Nie więc dwie się bez przycięcia: $3 \times 7 = 21$.
 Materia ani nie powstaje ani nie ginie i t. d.

Naczenie mogą być warunki ^{wielkiego myślenia} formalne, ^{leżące w samej} rozumie. Być podstawą jakiegoś wyrażenia.

Prawdziwość jego będzie metalogiczna.

Takich wyrażenia mamy wtedy: pozostały obdane
wskazywać przez indukcję i narzucić je prawami
wielkiego myślenia.

Po to wyrażenia są i które nie pażą jeszcze
zgodna z sobą, chociaż ich treść ustalona. Są
to następujące:

1) Subjekt jest różny od siebie swoich określeń.

2) Jednemu Subjektowi nie można równocześnie
przyznać i odmówić tego samego przesłania
albo $a = -a = 0$.

3) W wielkiej parze kontradyktoryjnie sobie
przeciwieństw określ. Każdemu subiektywnemu
pozwina być przypisanem.

4) Prawda (Prawdziwość) jest odzwierciedleniem wyra-
żenia do niego przynależnego i niego, jak do swojej
ostatniejszej formy.

Te wyrażenia wtedy są warunkami wielkiego myślenia
poznaćmy to, ustalając dwa myśli obrot tym
prawom — przekonamy się wtedy, że to nie mniej
nieporobu, jak intencjami w tym pomiaru obrot
kierunkowi ich nagie.

19. Podsum.

Wzobrazienia abstrakcyjne — pojęcia — podjęcie się intencjonal-
nie — wzywa do rozróżnienia pojęć, jego od pojęć
konkretnych, polega na ~~podaniu~~ na wyodrębnieniu intencjonal-
ności takich pojęć — a wyodrębnienie to wymaga się rozumem.

Religia Chinieŝi akceptuje tu drugie dwie religje, obok
Budairmu istniejace w Chinach, religje Taoisy i Kon-
fucyzmu. Ale tego nie mogli misionarze pierwszego
wieku z pentateuchu przetłumaczyc na chiŝskie -
Gottŝnauj Gŝdrluff, gesch. des chines. reichs. p. 18.

20. Trzeci dział obiektŝw.

Ten dział obiektŝw obejmuje formalnŝ teorię wyobraŝenia
zupetnego; dane nam a priori spostrzeŝenia form
amytaownego i niewyobraŝanego, ~~prezentacji~~
i czasu.

Wszystkie te spostrzeŝenia moŝliwe sŝ i. m.
w intelekcie w sposŝb materialny nie mogŝ
nawet sprowadzic byc przedstawione.

W obiektŝw pierwszego działu rŝwnieŝ sŝ bytŝ
przez nieobecnŝ materię.

Forma prawa causalitatis nie moŝe byc sama
przez siebie postawiona, poniewiaŝ postanowienia
sŝ moŝe byc tylko ^{potencjalnie} ~~materialna~~ byc ^{materialna} ~~materialna~~.

21. Dział o dostatecznej przyczynie istnienia.

Wszystkie czynniki przestawione i czasu stojŝ miŝdzy
sobŝ w pewnym piŝstku, tak iŝ jedna czynniki przez
drugŝ moŝe byc oznaczona, określona.

W przestawieniu stannŝk ten zawiera sŝ potŝnienie,
w czasie nastepstwem.

Stannŝk ten nie moŝna przez same pojŝcie wyjaŝni-
czono - potrzeba go wyobraŝac: w prawo i
lewo, na dole, na prawo, na lewo - moŝna tylko
przez spostrzeŝenia przedstawienie wyobraŝenie
wyjaŝniac.

Prawo, potŝny ktŝrego pojŝtowanie czynniki sŝ
przestawienie oznaczajŝ sŝ wyraŝnie, zawierajŝ
pryncypium ratio nis sufficientis essendi. -

24. Rătiș esență și preator cni.

~~W Karida agri prestanci~~

Terlić danem jest potopienie jednej osi, przedstawia
względem drugiej, jednej linii, ~~potwierdzenia~~ brzo-
jednego punktu względem drugiej linii, ~~potwierdzenia~~
it. d. . bym samemu oznaczeniu jest potopienie
tej samej w p. linii do wszelkiej innej linii
możliwej; tak iż potopienie drugiej do pierwszej
stoi w tym samym stosunku, ^{względem do} jak pierwszego
Ponieważ mamy potopienie jednej linii do drugiej,
mamy potopienie jej do wszystkich innych, zatem
oboznaczenie jest, która z nich awaryum na ozna-
czenie a która na oznaczenie, która na ratio ^u ^u
na rationata.

Albowiem w przestrzeni nie mażn sakości - tylko
po przytoczeniu nasza strzemiemy się do empirji;
to jest wyobrażenie o rozciągłości i trwałości.
Liniach, przemyśle, sta którychś coś jest - jakbyśmy
sta którychś coś staje się, nie ma ani granicy,
a parte ante ani a parte post - ponieważ przed
infinitem a linia i linia, które w niej są
są wykreślone, rozciągłości i trwałości.

22. Ratio essendi et vivendi.

W naszej karcie państwowej galerii w poprzedniej
karcie została o tyle uściwiona, jest, o ile procent
poprawdza miasto.

Na potężeniu między sobą wzrost nasz poleps
wielkie zachowanie, kurwy lant osunąć
szko porządek puchli porostuach, w następstwie
oru.

Kurda linba pryzjnyje myslkie pozjredajzje jiko
wamaki, pryzjnyj swy istnienie.

Na tem polegu ceta arytmetyka.

Na potzereniu. miedzy soba pozjedy nazywajzjzj przestreni
polegu ceta geometryja.

22. Kwarty dnat objektow.

Dnat ten na Kurdego byjko jeden objekt obejmujzj, bez-
poiredni objekt myslu niewystoniego, subjekt shwieniu, woli,
ktory na subyektu intelektualnego obiektem jest.

Przypada byjko pod mysl niewystonij, moze szj wist-
byjko objawiac' s'auzie, nie w przestroniu - a nawet w czasie
a waznemi ~~modjzjzj~~ ograniczeniami.

Wiedpiew' s' remi moze byjko subjekt, a to co wie, bez-
dla niego obiektem.

Tak s' samowiedpa - jak Kurda miedpa - rozpada,
na wist, co wie, i na wist, o rem wieny. W samowiedpach
to s' rem wieny jest wola.

Subjekt poznaje siebie samego, jako obdarzonego wola,
a nie jako obdarzonego intelektem.

Subjekt wiedzj, jako wamaki wnetkute wyobrazien', nie
moze nigdy sam byj potac' wyobrazieniem: id uvideniam
non est: omnia uidet, et id uvideniam non est: omnia
audiet; uvideniam non est: omnia uidet; et intellegendum
non est: omnia intellegit. Ineter id, uidens, et urens,
et audiens, et intellegendum ens aliud non est. Inpretikat I. 202.

Na tego poznaw' nie mozymy poznawania, intelektu,
inawej muszaty szj subjekt swy zjzj id intellektu
intellekt poznawajzj, to jest wyobrazien'.

Gdyby ktoś powiedział: nie tylko poznaje, ale wiem
o tem, że poznaje - można odpowiedzieć, że nie
o tem, że poznaje, jest tautologia.

Wiem że ja poznaje, nie mogę sobie nie mieć,
jak, "ja poznaje" - a to prawda, bo zawsze do siebie
to samo, co "ja"

Choćna abstrahować od wszelkiego porządku, wszelkiego
poznawania i tak być do zdania: "ja poznaje" -
jest to ostatnia możliwa abstrakcja, ale wyraża
rzeczywiście to samo, co zdanie "sta mnie istniejąca obiekt"
a to równo = ja i subiekt = ja.

Subiekta poznać nie można, jedynkie znamy są jego
 sposoby, które w którym poznaje obiekt: przystosowanie,
rozróżnienie, rozum.

Jedynkie one nie są przez to same, że sam subiekt
wtedy stał się obiektem. - lewa Tourlinsky do nich

przez konkluzję: są to ogólne nazwy na klasy
wzbranie, jakie są karząca całość - a w ogóle ostatek
intelektu, mniej lub więcej wyrażnie rozróżnianie.

Subiekta bez obiektu rozumieć nie można, obiekty
te wyrażają pewne rzeczy, które byłyby pomysłowe:
subiektem być = ośmiar' obiekt, być obiektem
= być poznawym przez subiekt.

Każde więc określenie, bliźnie oznaczenie obiektu
właści także. To jest po prostu poznawaniu przez subiekt.
Być może, ponieważ te obiekty mają także i także
klasami przynależą im właściwie, w ten sposób, że
subiekt jest poznaje: w taki sposób, że

wyższego jest.

Różnica jest i to samo: czy ponim, że obiektu
Dziela się takie ^{niel} klasy; lub: że subiekt poznaje
obiekta takie mi różniemi drogami.

Aristot. De anima III. 8. η ψυχὴ τὰ ὅσα τῶς ὅτι
τὴν αὐτὴν.

W. 5. wójs ὅτι αὐτὸς αὐτὸν καὶ η̄ αὐτὸς
αὐτὸς αὐτὸς.

Jedno jest, czy mówimy:

Nie istnieje więcej ni pomyślowo ni rzeczowo
czy:

Surowat się okazywać.

Jedno jest, czy mówimy:

Nie mamy więcej pojęć;

czy:

Nie mamy więcej rozumu, ^{został} tylko rozum.

24. Subiekt woli, chęć.

Subiekt niedający, nie może nigdy postać się obiektem,
nie może być nigdy poznawany.

Dzieleniem się dwójakim sposobem: zewnątrz
droga, przez pomyślenie, i wewnętrzna droga..

Samy więc, samowolny zewnątrz, wewnętrzny

Wewnętrzny niepozwala się do jakiegokolwiek subiektu.

Obiektem wewnętrznej samowoli jest się chęć (zichę)
subiektem zaś, to co chce, pęd, t. j. wola.

Ja wiem, jest zdanie analityczne;

ja chcę, — — — syntetyczne a posteriori,
zdanie oznajmujące przez empirię, i to wewnętrzne,
razem z wiarą

Subiekt chęci jest więc obiektem dla subiekta woli.

Subjekt woli identyczny z obiektem woli: wyraz
 "ja" obejmuje obydwa - ale identyczny to nie
 jest. Woli wyrażam, to wyraz siłate. -

Typka ~~dotyczy~~ wyrażenie obiektu mozeby po-
 nowac, nawet wia dwa moze bykko o tyle by-
 jeden i ten sam, o ile sa resztami jakiegoś intenc-
 gępus' przechodzący do subiekta, przy nie wartę
 regaty o porównaniu obiektu - i identyczny
 subiekta wiedzy (des esencjonalu) z obiektem woli
 (des des volens esencjonalu), a zatem subiekta
 z obiektem - jest sama bezpośrednia. -

Korrelat subiektywny pierwotny klasy wyobrażeń
 jest miedzi, drugiej: wrażeń, trzeciej:
 myślowych wyobrażeń, czwartej: myślowych
 wyobrażeń wyobrażeń. -

15. Obiekt. Dwa "modyfikacje".

Subjekt nie mażym jest samowolny bezpośrednia
 (dla tego nie można bliżej wyjaśnić, co to "wola, chęć").
 To to jest przedmiot samy sam nie jest przedmiotem.
 Przy każdym przedmiocie powstaje w nas tak czy inaczej
 pytanie się "czemu on powstaje?" przy tym samym
 i jeśli to sami nie jesteśmy przyczyną, to
 każdy z nas musi mieć przedmiot. -

Gras causalitatis tak jak obywatel sam
 się w pierwszym stopniu obiektu, a piątym
 "miedzi, podpadających pod przyczynę naszą
 konstrukcję, jako takich, zmian, odbywających

Stworzony na to przedsięwzięcie:

Notidatio post consalitus a senatore (indiana)

[illegible]

4-1' wola i nos. zamiesz-
tali w niej.

Similarly, if objects ~~are~~^{possess} to persons,
 (direct objects or type samyog bhavitha, i.e.,
 prasa unalokanā to prasa o istatānā)
 pratyakṣa, to prasa causalitāto.

So eben ist postum, ne postea uerschied
metaphysiker.

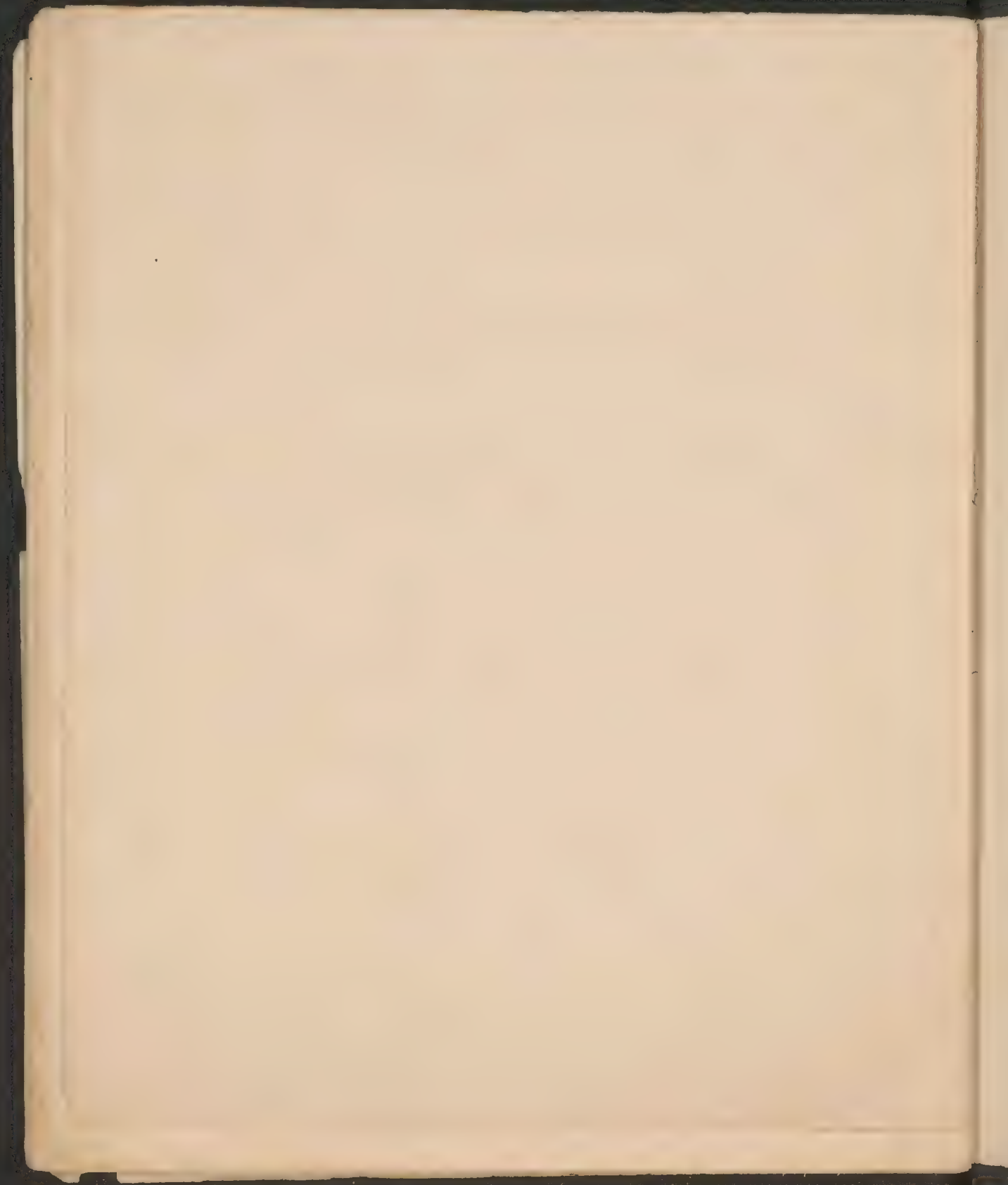
Właściwość ta interesuje, ponieważ może być
dotychczasowa, w praktyce wyciągnięta.

26. *Famille*.

Im więcej wyobrażenia jest, było przystępne
intelektowi, tem łatwiej. On je sobie przystępne
Wyobrażenia, przekazywane są panem, z czasem
nie zmieniają.

Na pamięć oddzielnego sw. poświęcone wóh. wstę-
pita twórcenia wyobrażenia i ~~na~~ ilor. wyobra-
żona obrotom wóh. iły postępy. -

Korad: i Herm. wzmaw-o zueq. wyraz. Piem. turew. ze nazio wy-
zaw-ito. weny i zote. udeu-je^{uati} de jekieg. pokrew: mied. brumia. a weny:
dugi. ze wyre: ust. ueda. mery: Konwenzon. zrowb: u. mory ago:
ale ze mied. uerw: a weny: uedua mied. wyjote. i to polabo: zniee. je
mory: tak jak mory. imig ueda: niemol: zastop. dug. wyjed. im:

Handwritten text block, first paragraph.

Handwritten text block, second paragraph.

Handwritten text block, third paragraph.

Handwritten text block, fourth paragraph.

Handwritten text block, fifth paragraph.

Handwritten text block, sixth paragraph.

Handwritten text block, seventh paragraph.

Handwritten text block, eighth paragraph.

1. The first part of the paper is a list of names, which are arranged in two columns. The names are written in a cursive hand, and some are underlined. The list appears to be a roster or a list of participants in a meeting or conference.

[illegible]

2. 1. 1. 1.

ist verständigen, welche nicht thörichte sich es
fühlt, dessen unmittelbar erkannt, d.h. empfunden,
während zugleich diese Art der Art der Art

gen wird, entsteht die Anschauung des Betrachters
in einem obj. B.

die Anschauung ist kein ruhendes Bild, aber

ist die Erkenntnisweise des reinen Wesens

das welche es ist mit Anschauung (Körner, B.)

was das Auge, das Ohr, die Hand empfängt

ist nicht die Anschauung, es sind bloße Daten

die im Verstand von der Wirkg. und di-

rektion übergeht, stellt die Welt da, als an-

schauung ein raumliches Angelegenheit; der Inhalt ist

wechselnd, der materielle nach durch alle

Welt bestehend, denn es vereinigt sich

ist in der vorstellg. materielle D. i. w. w. w.

die Welt als vorstellg. ist, nur nur durch die

Wirkg., auch nur durch die Wirkg. der 14.

die Anschauung ist nicht bloß unvollständig, sondern

unvollständig ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

ist, seine Wirkg. ist unvollständig

des erkennen, mit dem durch die geistige Verbindung
bewegen auf nichts, ist die innerliche Erkenntnis
es ist nicht...
... 24.

der verstand ist von der vernunft, als einem beim
menschlichen allein hinauskommen ist, ist ein...
... 29.
Die vernunft kann immer nur werden, ist ein...
... 30.

... 31. Der menschliche Geist ist ein...
... 32.

... 33. Der menschliche Geist ist ein...
... 34.

... 35. Der menschliche Geist ist ein...
... 36.

... 37. Der menschliche Geist ist ein...
... 38.

... 39. Der menschliche Geist ist ein...
... 40.

... 41. Der menschliche Geist ist ein...
... 42.

... 43. Der menschliche Geist ist ein...
... 44.

... 45. Der menschliche Geist ist ein...
... 46.

... 47. Der menschliche Geist ist ein...
... 48.

... 49. Der menschliche Geist ist ein...
... 50.

... 51. Der menschliche Geist ist ein...
... 52.

... 53. Der menschliche Geist ist ein...
... 54.

empfehle.

... 55. Der menschliche Geist ist ein...
... 56.

... 57. Der menschliche Geist ist ein...
... 58.

... 59. Der menschliche Geist ist ein...
... 60.

... 61. Der menschliche Geist ist ein...
... 62.

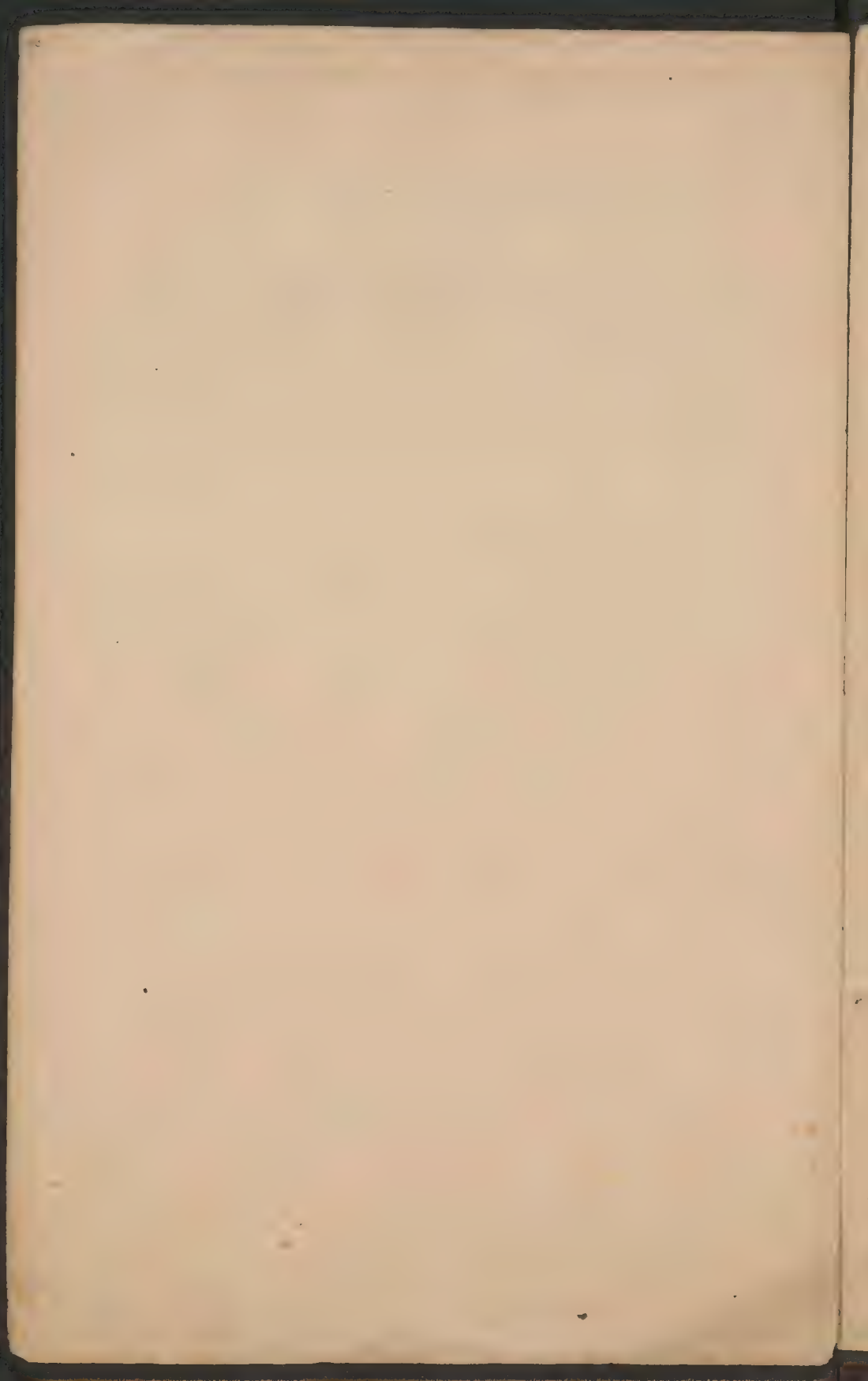
... 63. Der menschliche Geist ist ein...
... 64.

... 65. Der menschliche Geist ist ein...
... 66.

... 67. Der menschliche Geist ist ein...
... 68.

... 69. Der menschliche Geist ist ein...
... 70.

... 71. Der menschliche Geist ist ein...
... 72.

Land des ney kann nirgends ist der Skyana, die entase. Ein unbeschreibliches
 Gefühl wohlgefühlt empfindet und bruch des weisen erkläre, wenn es daher gelangt
 ist, die Natur der Dinge gründlich zu begreifen. Kein anderes verlangen kommt
 ihm auf, als das nach dem Nirvana. Vor allen weltlichen Dingen
 von allen Bindungen befreit ist es befreit, es verachtet nicht mehr und mehr
 in die Existenz und löst sich in ihr auf. Es versteht nicht mehr und mehr
 und beide haben keine Empfindung weiter auf ihn, es ist abgetrieben abnehmend, freude
 des inneren, die ihn umgibt.

Die christlichen mystiker und die alexandrinischen befolgen eine ähnliche
 weg, um von dieser welt erlöst zu werden, obwohl sie doch ein anderes
 was als das der indischen asketen. Der Dämon weg hat auch Schop. vor-
 gereicht, obwohl nicht praktisch das beispiel gegeben, wie es sein soll.
 sehen vorzugehen gut sein. Auch Schopenhauer will es, erlösen von dieser welt
 der leidens und Schmerzens... und wie die Theologen. Das ganze, versteht
 auch es was das nichts. Lurus versichert es, die nichts sei nur ein
 relatives, da wir über die welt, welche der geschehen des rammes und es sich
 nicht unterworfen ist, nichts aussagen vermögen, indessen für unsere
 individualität ist diese nicht ein absolutes. Das dankende prinzip von
 bei ihm wie bei Buddha vollständig. Auch in der Welt des Wissens aufgeführt.
 Die physische philosophie gegenübergestellt: beide haben ein wenig geteilt, was
 von ihnen anerkennen, und das folgende, was man ihnen vorwerfen mag, gemein-
 schaftlich. Der indische der Paganismus ist das unbegrenzte nicht, welches
 er selbst über das was jünger lebte, für ein kann man die großartigste
 seines bestes, nicht mehr... das, für ein kann man die großartigste
 Und wie sagt er die mittel, die er verwendet, um im vergleich mit anderen
 religions-schreibern; was sein und erl. die moral, welche er empfiehlt. Er
 hat sie selbst geübt, und seine jünger ebenfalls. Wie aber ist er ein
 anderer mann, als ein philosophen. Wie auch in einer religion keine
 strenge veranlassung der bekehrung bereinigung der weltlichen welt, so findet
 man bei ihm, wie können sie begehren, gleichgültig der welt, so findet
 zweifelt, Wie sie bekehrten die welt der weltlichen welt, so findet
 in der welt. Wie wir können sie die religion der welt, wie können
 und eben ihren anseher. Man schreibt ihm viel an, in, da sie sich
 die welt, welche der halbgötter, gebracht haben soll. Und selbst ihre geistliche
 dass sie soll sie einverleibt von praktischen leben angeordnet haben, so soll sie
 vorf gemacht haben für die weltlichen welt. Und selbst ihre geistliche
 diesen mittheil nicht bekommen. Es findet in der religion der weltlichen welt, so soll sie
 anstands der gewinnung und moralität eines weltlichen. Wie aber ist er ein
 catolischen und hat nicht geübt, weil sie in der gewinnung der weltlichen welt
 einen prinzip. Es ist ein prinzip, was wenn der christen. anstands
 der welt der weltlichen, in der weltlichen welt, so ganz direkt moralität
 in seine geistliche leben war, obwohl bei ihm in so tief unterworfen.

[illegible]

Verdacht Jynys in 24. listop. 1635.
am. 91.

(Faint handwritten notes at the bottom of the page)

nach dem tode die hoffnung, Das grösste geschenk,
welches die gottheit uns verleiht: er ist überzeugt,
Dass er, befreit von dieser erdenhülle, geläutert und
schmerz u. pein, reif, ist für eine höhere art von
Dasein, wo er dem göttlichen prinzip, dem
anfang seines selbst bedeutend näher gerückt
ist. Schopenhauer hat diesen unterschied
verkannt, er hat uns der verzweiflung über-
liefert und sich gewundert, dass ihm die
jünger fehlten. Er hat die metaphysische bedeu-
tung des leidens verkannt, weil er die der in-
dividualität verkannt hatte. Ist unsere indi-
vidualität weiter nichts, als eine peribliche
erscheinung der willens, von deren schick-
salen der wille selbst nicht berührt wird,
so haben auch freud u. leid keine metaphy-
sische bedeutung. Reicht aber unsere ich-
heit weiter als bis an das grab, so gilt
dasselbe von freude und leid. Wir können
uns ein individuelles dasein nicht vorstellen
ohne leiden; jeden schritt, den es vorwärts

that, verursacht ihm schmerzen oder freude, kann
 er ist die verneinung der gegenwart: giebt es höhere
 wesen als wir, so leiden auch sie, so lange
 sie ihrer vollkommenheit gestreben.

Die lehre Schopenhauer's hat mit der des christenthums
 nichts gemein, aber auch der Buddha lehre ist sie
 nicht adäquat. Sie giebt sich für ein vollendetes
 philosophisches system aus als solches müssen
 wir sie richten; die lehre des Buddha ist
 keine philosophie, sie ist eine auf intuition
 beruhende religiöse schwärmerei. Buddha aber
 ist grösser als Schopenhauer, denn er ist con-
 sequent. Er erbarmt sich des leidens und
 will die unglückliche menschheit von demselben
 erlösen. Vor ihm war das leiden transcen-
 dent, das individuum hört nicht auf mit dem
 tode, sondern sein selbst geht über in eine neue
 gestalt, mit sich nehmend seine qualen und
 seine angst. Deshalb macht Buddha mittel
 ansföndig, jedes leide selbst zu vernichten
 u. dadurch dem leiden zu entrücken.
 Für Schopenhauer aber giebt es keine fortwäh-

der selbst nach ~~dem~~ tode, also auch kein leiden. Wora-
um seine arkese, wozu die erlöschung der selbst?
Sie ist angehängt an seine lehre, aber nicht aus ihr
entwachsen: die inkongruenz kann wahrer jünger
der religion hingehen, sie ist sogar manchmal
lebenswürdig, aber dem philosophen premt sie
nicht. Von diesen ~~vorwürfe~~^{über} wird man Schö-
penhauser nie ~~befriedigt~~ sprechen. Der inkongruenz
aber wird man Schopenhauer stets weichen.

Wäre ein Hegelianer zu nennen, kann nur
dem zugemuthet werden, der ihn nicht gelesen.
Wir haben nichts anderes zu thun, als auf
seine metaphysik zu verweisen, wo er p. 137
d. sog. die prinzipien der hegel'schen speulation
glänzend widerlegt, ~~nachweist~~ ^{nachweist} indem er
nachweist, dass weder sein ~~nichts~~ ^{nichts}, wie
Hegel glaubt identisch sind, noch dass ihre
einheit aus werden sei.

